

Infàmies particulars

"La nostra particular infàmia valenciana, en efecte, són els petits i grans triomfs de la bèstia violenta."

L'any 1935 Jorge Luis Borges publicà un llibret de narracions curtes, amb el títol *Historia universal de la infàmia*, reeditat amb pròleg nou i afegits el 1954. És una petita obra de prosa barroca i plena d'intel·ligència, com tot Borges, amb històries breus que es diuen "El atroz redentor Lázaro Morell", "El impostor inverosímil Tom Castro", "La viuda Chig, pirata", "El proveedor de iniquidades Monk Eastman", "El incivil maestro de ceremonias Kotsuké no Suké", "El tintorero enmascarado Hakim de Merv", i unes poques més igualment seductores. La casualitat ha volgut, com sol dir-se, que estava jo rellegant els dies passats aquestes infàmies exemplars —rellegir Borges hauria de ser exercici anual obligatori— quan m'arriba EL TEMPS i em trobe curioses informacions sota el títol "Un atac subvencionat". De manera que sense voler se m'han lligat les infàmies universals i exemplars, literàries, a les nostres petites infàmies particulars, banals, que en comptes d'admiració per altes gestes de crueltat i de traïció, inspiren repugnància per la seua miserable baixesa.

La nostra particular infàmia valenciana, en efecte, són els petits i grans triomfs de la bèstia violenta, els èxits històrics de la irracionalitat armada, i més infàmia encara són les impunitats, les complicitats i el fer com que no passa res. Parts molt importants de la nostra història recent les han decidides personatges de l'altura moral de l'atroc redemptor, l'impostor inversemblant, el proveedor d'iniquitats o l'incivil mestre de cerimònies, per no parlar de tintorers emmascarats de diferents disfresses. Van començar la pràctica de la infàmia ja fa prop de vint anys, encara la practiquen amb mètode i contundència, i tot sembla indicar que pensen continuar practicant-la. Per què no haurien de fer-ho? Els ha anat bé, tan bé com ni ells mateixos podien imaginar. Ara, gràcies a pràctiques infames, tenen bons trossos de poder en les mans i accés a importants pressupostos municipals, i encara esperen arribar més alt. Impressiona llegir que joves energúmens, especialitzats en la injúria mural i en les paraules d'odi, compren la pintura i es paguen els viatges nocturns i el sopar de la colla amb els diners dels serveis de cultura de la capital del país. Impressiona moltíssim més comprovar l'estreta coincidència, unió, fusió, connivència, inspiració mútua, ànim i subvenció que existeix entre un o dos partits en el poder (avui a

València, demà al País Valencià?), un diari i mig de la capital, la ideologia nacional-regional de la dreta, els successius governadors civils o incivils, els cossos de policia, el sistema judicial, i una columna de diari on periòdicament tot queda beneït i justificat, i on també periòdicament són senyalades les vicissituds futures.

La famosa batalla dels símbols i dels noms, no la va guanyar en aquest país una majoria política informada, la va guanyar una molt petita minoria violenta, instigada i protegida. Ja sé que ho sabem tots, però és bo recordar-ho. Tenien pistoles, cadenes i bastons, agredien alcaldes i manifestacions, cremaven senyeres, trencaven vidres de cotxes, rebentaven rodes, omplien de baixos insults les parets del país i les pàgines del seu diari oficial. El resultat és que van guanyar la miserable batalla. Amb aquestes armes. Com ara amenaçant escoles, rebentant actes públics, trencant vidres de botigues, bloquejant amb l'insult i la violència qualsevol mínim símptoma de normalitat civil i d'ús de la raó. Durant molts anys, no han pagat pels seus actes; mai, ni una sola vegada han estat perseguits per cap llei, cap policia, cap governador del PSOE o dels d'abans. Mai no han pagat. Però ara, fins i tot cobren. Aquest és el remat de la nostra infàmia particular.

València és una ciutat on l'Ajuntament subvenciona amb bons milions impossibles "estudis" sobre el valencià anterior a la reconquesta" (algú imagina Múrcia pagant estudis sobre el "murciano anterior a Alfonso X", o Sevilla sobre "El andaluz antes de Fernando III"?: és tan grotesc, Déu meu, tan increïblement grotesc, tan humiliant per a la raó i la civilitat!).

Jo dic que qui és capaç d'una infàmia així contra la intel·ligència, és capaç de qualsevol altra. Ja s'ha vist, ja ha tingut èxit, i encara en tindrà més: a la dreta regular li va molt bé, i al president Lerma, no li interessa el tema. *Voilà.*

Joan F. Mira